

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V.A. , narozený ... , státní příslušnost Běloruská republika, *t.č. pobytem ...*
zastoupený: Mgr. Josef Brož, advokát se sídlem Pod Všemi svatými
288/18, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 22.2.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2019 č.j. OAM-264/ZA-ZA06-ZA20-PD3-2011,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 22.2.2019 soudu osobně doručenou dne 25.2.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2019 č.j. OAM-264/ZA-ZA06-ZA20-PD3-2011, kterým žalovaný neprodlužil žalobci doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce předně

uvedl, že i přes to, že napadené rozhodnutí je obsáhlé, není dostatečně odůvodněno a obsahuje zcela nesprávné posouzení jeho životní situace, kdy je jeho situace ze strany žalovaného bagatelizována s odůvodněním, že v zemi jeho původu již žádné nebezpečí nehrozí a nejsou zde porušována lidská práva. Z tohoto důvodu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a namítal, že žalovaný vycházel z nepřesných informací při posuzování situace v Běloruské republice (dále jen **Bělorusko**) a rovněž vůbec nehodnotil extrémní nárůst korupce a naprosté ignorace právních předpisů úředním aparátem. Dle názoru žalobce, jsou nadále splněny všechny podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný uznává, že situace ohledně dodržování lidských a občanských práv není uspokojivá, toto tvrzení samo o sobě zakládá dle žalobce důvod k prodloužení doplňkové ochrany. Situace v Bělorusku se od roku 2016 do současnosti vůbec nezměnila a tedy pokud byly v roce 2016 důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, musí být logicky (beze změny stavu v Bělorusku) tyto důvody dány i v současné době. Současně žalobce uvedl, že má zcela odůvodněnou obavu, že bude v zemi svého původu pronásledován státním aparátem pro své politické přesvědčení. Žalovaný ve svém rozhodnutí citoval různé mezinárodní organizace, avšak i z těchto citací je zřejmé, že pokud došlo k nějakým změnám, jsou tyto změny velmi mírné a pouze ve vztahu mezinárodnímu obrazu Běloruska. V současné době v Bělorusku bují korupce, úřednický aparát nerespektuje a překrucuje právní normy, nadále dochází k represím vůči obyvatelstvu kvůli jeho politickému přesvědčení. Dle žalobce je zcela reálné nebezpečí, že bude po příjezdu do své vlasti okamžitě stíhán státním aparátem a uvězněn. Z článku uveřejněném na internetovém serveru Aktuálně.cz dne 22.5.2017 je zcela zřejmé, že se opět situace v Bělorusku rapidně zhoršila a došlo k prodloužení sankcí ze strany USA. Dále žalobce odkázal na článek Amnesty International a článek ze serveru civicbelarus.eu a také uvedl, že žalovaný zcela pominul, že je žalobce na území České republiky (dále jen **ČR**) prakticky 20 let a již má zpretrhány veškeré vazby s rodinou i veškerými přáteli. Naopak si za tu dobu rozvinul mnoho přátelských vztahů v ČR včetně partnerky, kterou by si rád vzal za manželku, avšak z důvodu absence potřebných dokladů nemůže. Žalobce již mluví plynně česky, řádně pracuje, platí daně a jiné povinné platby, řádně dodržuje právní předpisy ČR. Má za to, že žalovaný čerpá cíleně jen z určitých zdrojů, zatím co běžně dohledatelné otevřené zdroje (internet) hovoří o přesném opaku; takový postup je zcela v rozporu s ochranou lidských práv, ke které se ČR hrdě hlásí. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc).*

2. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 23.1.2019 č.j. OAM-264/ZA-ZA06-ZA20-PD3-2011** bylo rozhodnuto ve věci žalobce tak, že dle § 53a odst. 4 zákona o azylu se doplňková ochrana neprodlužuje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 9.7.2018 podal žalobce žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území ČR, v níž uvedl, že o prodloužení doplňkové ochrany žádá ze stejných důvodů. Žalobci byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území ČR, udělena na dobu 12 měsíců rozhodnutím správního orgánu č.j. OAM-264/ZA-ZA06-P09-2011 ze dne 25.7.2013. Doba trvání doplňkové ochrany byla žalobci následně opakovaně prodloužena rozhodnutím správního orgánu č.j. OAM-264/ZA-ZA06-HA08-PD1-2011 ze dne 1.7.2014, rozhodnutím správního orgánu č.j. OAM-264/ZA-ZA06-ZA14-PD2-2011 ze dne 3.8.2016 a naposledy s platností do dne 23.8.2018. K udělení a následnému opakovanému prodloužení mezinárodní ochrany ve formě

doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu bylo přistoupeno vzhledem k nepříznivé bezpečnostní situaci v Bělorusku, která se vyhrotila po prezidentských volbách v prosinci roku 2010.

Dále bylo uvedeno, že dne 13.11.2018 byl s žalobcem proveden pohovor, kdy mimo jiné uvedl, že v Bělorusku se politická situace nezměnila a vše zůstalo tak, jak to bylo předtím. Jeho se tato situace přímo dotýká, protože v letech 2001 a 2011 žádal v ČR o mezinárodní ochranu a jeho příbuzní, sousedé a všichni známí to vědí, což znamená, že o tom bude vědět i policie a kvůli tomu se může dostat do vězení. V této souvislosti sdělil, že současnou situaci v Bělorusku sleduje přes internet a v případě návratu do vlasti se obává uvěznění. K tomu, z jakého důvodu by měl být uvězněn, žalobce uvedl, že koncem 90. let byl členem strany „Cesta mládeže“, a doplnil, že dle § 3 zákona č. 71 by byl uvězněn na 6 měsíců až 4 roky. Na otázku správního orgánu, zda je schopen říci, kdy a z jakého důvodu mu byla udělena doplňková ochrana na území ČR, žalobce odpověděl, že mu byla udělena ze stejných důvodů, asi před pěti lety. Správní orgán poté žalobci sdělil, že doplňková ochrana mu byla v ČR udělena z důvodu tehdejší obecně špatné situace v Bělorusku a podle veřejně dostupných informací se situace v Bělorusku zlepšila. Ke změně situace v Bělorusku se žalobce vyjádřil tak, že to není pravda a usuzuje tak podle toho, že čte a také mluví s lidmi. Návratu do vlasti se obává, protože v ČR žádal o azyl a zopakoval, že to všichni vědí. Ke své osobní situaci sdělil, že v ČR má přítelkyni, která se jmenuje J.M., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, a v ČR má povolen trvalý pobyt; má syna, který se jmenuje R.M. a je mu 15 let. Žalobce není otcem uvedeného dítěte, ale společně žijí již 10 let. K uvedené přítelkyni dále uvedl, že není jeho manželkou, protože na to, aby se zde oženil, potřebuje mnoho dokladů, které nemá; jeho aktuální zdravotní stav je normální a v současné době pracuje ve stavební firmě.

Po porovnání informací, které měl k dispozici se skutečnostmi uvedenými žalobcem v řízení o udělení doplňkové ochrany, v následných řízeních o prodloužení doplňkové ochrany a v současném řízení o prodloužení doplňkové ochrany, správní orgán konstatoval, že došlo k takovým změnám situace v zemi státní příslušnosti žalobce ve vztahu k jím prezentovaným potížím, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Správní orgán nepopřel, že situace týkající se lidských a občanských práv v Bělorusku není dosud zcela uspokojivá a nedosahuje např. úrovně demokratických zemí Evropské unie, o čemž hovoří výše uvedené zdroje (Informace OAMP - Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi či Zpráva Freedom House - Svoboda ve světě 2018: Bělorusko aj.), nicméně z podkladů shromážděných správním orgánem jasně vyplývá, že v zemi původu žalobce došlo k takovému zlepšení bezpečnostních poměrů, že s ohledem na jeho osobní situaci již nic nebrání tomu, aby se do své vlasti navrátil, aniž by tam byl vystaven nebezpečí vážné újmy.

Správní orgán konstatoval, že žalobci byla doplňková ochrana udělena z důvodu dění a vývoje, k němuž v Bělorusku došlo po prezidentských volbách z roku 2010 a kvůli němuž nebylo možno považovat bezpečnostní situaci v Bělorusku za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci v Bělorusku, v období od udělení doplňkové ochrany žalobci došlo v Bělorusku k podstatnému vývoji stran bezpečnostní situace, a tak mu nic nebrání v tom, aby se do své vlasti navrátil. Žalobce v pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dne 13.11.2018 uvedl, že má nadále obavu z uvěznění běloruskými orgány z důvodu jeho aktivit ve straně „Cesta mládeže“. Správní orgán s těmito jeho obavami se již vypořádal v rozhodnutí č.j. OAM-264/ZA-ZA06-P09-2011 ze dne 25.7.2013,

kterým byla žalobci doplňková ochrana udělena a již tehdy shledal správní orgán jeho předmětné obavy za neopodstatněné. Rovněž obava žalobce z problémů, souvisejících s jeho žádostí o mezinárodní ochranu v ČR, byla správním orgánem již v předmětném rozhodnutí posuzována a i zde shledal správní orgán jím uvedené obavy nedůvodnými. Žalobce tedy neuvedl žádné nové skutečnosti, jež by mohly tyto závěry správního orgánu změnit.

Dále se správní orgán zabýval sdělením žalobce o nových skutečnostech, které by podle něho mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána. Žalobce v této souvislosti zmínil, že v ČR má přítelkyni, která se jmenuje J.M., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina a má v ČR povolen trvalý pobyt. Žalobce se svou přítelkyní a s jejím synem žije společně již 10 let, sňatek však dosud neuzavřeli. Správní orgán posoudil nová sdělení žalobce o prodloužení doplňkové ochrany a konstatoval, že tato nelze podřadit důvodům pro udělení, a tedy ani pro prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, která mu byla dříve udělena.

Správní orgán tak dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu na základě nově uvedených skutečností, a vzhledem k této skutečnosti mu v souladu s § 53a odst. 4 zákona o azylu žalobci udělenou doplňkovou ochranu neprodloužil a jeho žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítl.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.3.2019** popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V úvodu vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení a dále uvedl, že po porovnání obstaraných informací se skutečnostmi uvedenými žalobcem v řízení o udělení doplňkové ochrany (prodloužení) a v současném řízení o prodloužení doplňkové ochrany došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace v zemi státní příslušnosti žalobce ve vztahu k jím prezentovaným potížím, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný vycházel především ze spisového materiálu k řízení ve věci mezinárodní ochrany č.j. OAM-264/ZA-ZA06-2011, z obsahu jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, z protokolu o pohovoru k této žádosti a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku. Použité informace jsou také dostatečně aktuální a jasné spolu s odůvodněním rozhodnutí kopírují závěr správního orgánu, že žalobci vážná újma v případě návratu do Běloruska již nehrozí. Ostatně žalobce žádné návrhy či námitky proti tomu nepodal. V samotném rozhodnutí se žalovaný dostatečně zaobíral rodinným a osobním životem žalobce s tím závěrem, že zákon o azylu nikdy nebyl zákonodárcem konstruován jako nástroj pro legalizaci pobytu na území ČR za účelem konkrétního vedení života (studium, práce, rodinné soužití), ale jako zvláštní nástroj, který se užívá k ochraně lidí prchajících z jejich vlasti. K rodinné situaci žalobce žalovaný konstatoval, že v případě přítelkyně žalobce se jedná o ukrajinskou státní příslušnici, která má na území ČR povolen trvalý pobyt. Ke vztahu žalobce vůči synovi přítelkyně především konstatoval, že žalobce není ani jeho biologickým otcem. Synovi přítelkyně je 15 let a z výpovědi žalobce ani nevyplynulo, že by uvedený syn byl na žalobci nějakým způsobem výlučně závislý. Pokud tak žalobce splní zákonné podmínky, které ČR na cizího státního příslušníka klade zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), nebrání mu nic v realizaci jeho rodinného života právě na území ČR a měl by tak učinit stejně jako jeho přítelkyně. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

4. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 23.1.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.3.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 23.1.2019 žalobci předáno dne 13.2.2019.
5. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
6. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
7. Podle **§ 53a odst. 4 zákona o azylu** „Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabránil důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně“
8. Dle **§ 14a odst. 1 zákona o azylu** „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
9. Podle **§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu** „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.“
10. V daném případě je předmětem sporu to, zda v případě žalobce trvají důvody, pro něž byla žalobci doplňková ochrana udělena, konkrétně, že mu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu hrozby mučení nebo nelidského zacházení v případě návratu do vlasti.
11. Zdejší soud nejprve k výkladu shora uvedených ustanovení poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), srov. rozsudek ze dne 31.10.2008 č.j. 5 Azs 50/2008-62, dle které je k udělení doplňkové ochrany třeba kumulativně splnit

veškeré podmínky stanovené v § 14a zákona o azylu. Žadatel 1) nesmí splňovat podmínky pro udělení azylu, 2) musí se nacházet mimo zemi svého původu, 3) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba), 4) vážné újmy, 5) nemůže využít nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a 6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.

12. Podle předcházejících rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany byla tato žalobci udělena z důvodů nepříznivé bezpečnostní situace v Bělorusku, která se vyhrčila po prezidentských volbách v prosinci roku 2010.
13. V předmětném řízení žalovaný vycházel především ze spisového materiálu k řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce č.j. OAM-264/ZA-ZA06-2011, z obsahu jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, z protokolu o pohovoru k této žádosti a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku. Konkrétně vycházel z Informace OAMP - Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. července 2018, ze Zprávy o zemi - Bělorusko: Transformační index Bertelsmannovy nadace (BTI) 2018 z ledna 2018, z Informace Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor - Shrnutí uplynulého roku: Bělorusko usiluje o větší národní konsolidaci ze dne 18. ledna 2018, ze Zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2018 - Bělorusko z ledna 2018 a z Informace MZV ČR č. j. 107603/2018-LPTP ze dne 27. dubna 2018. Veškeré výše uvedené informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu ve věci mezinárodní ochrany žalobce.
14. Jak bylo výše uvedeno, žalobci byla doplňková ochrana udělena z důvodu dění a vývoje, k němuž v Bělorusku došlo po prezidentských volbách z roku 2010 a kvůli němuž nebylo možno považovat bezpečnostní situaci v Bělorusku za natolik uspokojivou, aby mu umožňovala bezpečný návrat do vlasti. Avšak od udělení doplňkové ochrany žalobci došlo v Bělorusku k podstatnému vývoji stran bezpečnostní situace a žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, jež by mohly tento závěr změnit. Zpráva o zemi - Bělorusko: Transformační index Bertelsmannovy nadace (BTI) 2018 sice neuznala OBSE prezidentské volby za svobodné a spravedlivé, avšak na rozdíl od těch z roku 2010 při nich nedošlo k brutálním zásahům proti občanské společnosti ani k uvěznění předních opozičních představitelů. Dle Zprávy Freedom House - Svoboda ve světě 2018 je Bělorusko autoritářský stát, avšak v nedávných letech zde byly povoleny omezené projevy nesouhlasu.
15. Zdejší soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval jednotlivými informacemi a zprávami o zemi původu žalobce, z nichž při rozhodování v jeho věci vycházel, a dospěl k závěru po prostudování v odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedených zpráv týkajících se země původu žalobce, že došlo ke zlepšení dodržování lidských práv, zprávy již nehovoří o bezdůvodném zatýkání odpůrců režimu a hrozbě jejich mučení, oproti zprávám, z nichž těžil žalovaný při rozhodování o udělení doplňkové ochrany v roce 2016, 2014 a 2013. V zemi původu žalobce tak došlo k podstatné změně okolností, za kterých mu byla v roce 2016 prodloužena doplňková ochrana. Žalovaný si v daném případě opatřil dostatek informací, jednak s poskytnutím údajů k podané žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany a zejména podrobně provedenými pohovory k důvodům této žádosti. Dále zajistil vyčerpávající informace o zemi původu žalobce a na veškerá skutková zjištění učinil příléhavé právní závěry, které v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně rozvedl.
16. S ohledem na shora uvedené neshledal zdejší soud důvodnou námitku, že žalovaný svým rozhodnutím porušil ustanovení § 14a zákona o azylu.

17. Pokud jde o odkazy žalobce na internetové články, nelze na tomto místě nezmínit, že tyto zásadně nejsou v azylovém řízení relevantním zdrojem informací, zvláště pokud se nejedná o články etablovaných a respektovaných deníků (srov. bod 36 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37). Soud nepovažuje internetové články za natolik seriózní zdroj informací, na základě kterých by měly soudy přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí a hodnotit situaci v dotčených zemích, současně se nejednalo o aktuální články, proto i z podstaty věci nemohou o spojitosti s následnými událostmi vypovídat.
18. K rodinné situaci žalobce soudu uvádí, že ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany zohlednil skutečnosti žalobcem uváděné. Žalovaný se zabýval jeho rodinnou situací a mimo jiné uvedl, že přítelkyně žalobce je ukrajinské státní příslušnosti, která má na území ČR povolen trvalý pobyt. Ke vztahu žalobce vůči synovi dotyčné žalovaný uvedl, že žalobce není jeho biologickým otcem. Synovi dotyčné je 15 let a z výpovědi žalobce ani nevyplynulo, že uvedený syn byl na žalobci nějakým způsobem výlučně závislý.
19. NSS ve své judikatuře dlouhodobě připomíná, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69).
20. Současně zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005 č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
21. Soud tedy uvádí, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Tento institut představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, není možné jej zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon o pobytu cizinců. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona o pobytu cizinců.
22. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že bylo prokázáno, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Dle krajského soudu žalovaný přihlédl ke všem zjištěným okolnostem, které jsou relevantní pro posouzení věci.
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 19. prosince 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně